

ným změnám, resultujícím z kogentních předpisů hon. zákona po té stránce, komu a v jakém rozsahu přísluší resp. zůstává právo myslivosti na pronajatých pozemcích. Že pak v konkrétním případě odpadnutím části komplexu ze staré honitby společenstevní k honitbě nově vzniklého hon. společenstva v Ch. nastalo zmenšení původního obvodu pronajaté honitby společenstva m.-ského, tedy změna tohoto obvodu, je zřejmo.

Ad d) postačuje připomenouti, že cit. normy předpokládají trvalé právo na honitbu a nelze z nich odvozovati nic pro případy, v nichž — jako v případě konkrétním — nastalo zmenšení pronajímatelovy honitby za průběhu pachtovního období.

Ad 3. namítá posléze stížnost, že žal. zsv opominul rozhodnutí o námítce odvolání, zmíněné svrchu pod 3. a tak vydal vyřízení neúplné, tudíž vadné. Avšak nss v tomto opominutí neshledal podstatné vadnosti po rozumu druhého odstavce § 6 zák. o ss. — — —

Č. 8318.

Zaměstnanci veřejní: Předpis § 79 odst. 2 služ. pragmatiky stát. úředníků, o nároku úředníka na trvalé pensionování po tříleté době odpočinku dočasného, nevztahuje se na případy disciplinárního pensionování soudce na neurčitou dobu podle § 6 lit. b) zákona č. 46 ř. z. z r. 1868.

(Nález ze dne 20. prosince 1929 č. 12.518.)

V ě c: Rudolf T. v N. proti ministerstvu spravedlnosti (vrch. min. komisař Dr. Jos. Dušek) o dání do trvalé výslužby.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Rozsudkem nejvyššího soudu v Brně jako soudu disciplinárního z 15. května 1924 byl st-l uznán vinným disc. přečinu dle § 2 zák. z 21. května 1868 č. 46 ř. z. a §§ 46 a 47 cís. pat. z 3. května 1853 č. 81 ř. z. a odsouzen podle § 6 lit. b) zák. č. 46/1868 ř. z. k disc. trestu dání na odpočinek (pensionování) na neurčitou dobu při zmenšení normálních pensijních požitků na dvě třetiny. — Důsledkem tohoto odsouzení byl st-l zproštěn činné služby dnem 28. června 1924. — Výslužné bylo mu vyměřeno výměrem presidia soudní tabule v Bratislavě z 24. června 1924 od 1. července 1924.

V podání z 19. ledna 1927 poukázal st-l na to, že jest od 18. června 1924, kdy rozsudek nejvyššího soudu mu byl doručen, až do 19. ledna 1927 již 2 roky 7 měsíců pensionován. K době této třeba přičísti dobu suspense od 28. června 1923 do 1. prosince 1923, to jest 5 měsíců, poněvadž doba ta do pense nebyla započtena a tudíž se má považovati a započítati jako trest. Ježto obě období činí úhrnem 3 roky, uplatňuje nárok, aby byl dán na trvalý odpočinek na základě § 79 služ. pragmatiky.

Žádosti té nevyhověl žal. úřad nař. rozhodnutím, poněvadž předpis § 79 služ. pragm. má podle svého znění na zřeteli případy, kdy úředník byl dán normálním způsobem na dočasný odpočinek pro nezpůsobilost ke službě, avšak žadatel byl dán disciplinárním rozsudkem z trestu na odpočinek na neurčitou dobu a nemůže z dovolávaného předpisu vyvozovati pro sebe právní nárok, aby byl dán na trvalý odpočinek. Disc.

nález nemůže býti takovým opatřením správního úřadu měněn nebo rušen. Tato zásada vyslovená přímo v § 93 posl. odst. služ. pragm. plyne též z povahy disc. trestu a je nutno řídit se jí také v disc. řízení u soudců.

Nss uvážil o stížnosti toto: — — —

Podle § 79 odst. 2 služ. pragm. — jenž dle čl. I. platí také na soudce — má úředník nárok na přeložení do trvalé výslužby mimo jiné tehdy, je-li aspoň již od 3 let na odpočinku dočasném. Ustanovení toto obsaženo je v hlavě IV., jednající o změnách a zrušení služ. poměru, a je v nepopíratelné úzké souvislosti s ostatními předpisy této hlavy, upravujíc jeden způsob změny služ. poměru zároveň jako gradaci změn pojednávaných v předchozích ustanoveních této hlavy. Z toho plyne, že slovy »dočasný odpočinek« v § 79 odst. 2 rozuměti dlužno jen ten poměr, který jako »dočasný odpočinek« je normován v předchozích ustanoveních §§ 75 až 78 hlavy IV. služ. pragm., tedy dočasnou výslužbu pro nezpůsobilost ke službě (§ 75 odst. 1 a § 76 č. 1) nebo z důvodů administrativních (§ 75 odst. 2, § 76 č. 2 služ. pragm.).

Výslužba na neurčitou dobu, uvalená cestou disciplinární na soudce podle § 6 lit. b) zák. č. 46/1868 ř. z. je speciálním institutem soudcovského práva disc. Je tedy svou povahou podstatně odlišna od dočasné výslužby ve smyslu §§ 75—78 služ. pragm., kterou — jak dovozeno — § 79 odst. 2 jediné má na mysli. Uvážil-li se dále, že služ. pragmatika principiálně (čl. I odst. 2) na soudce vůbec se nevztahuje, že na ně byly vztaženy čl. I odst. 3 jen určité jednotlivé její předpisy, že zejména — jak patrně z čl. I odst. 3 — služ. pragmatika nechtěla se dotknouti vlastního disc. práva soudcovského — je zřejmo, že nelze ustanovení § 79/2 služ. pragm. vztahovati na výslužbu na neurčitou dobu, uvalenou na soudce jako disc. trest, a to tím méně, že by v opačném případě adm. opatřením přeložení do trvalé výslužby byl modifikován disc. trest přeložení do výslužby na neurčitou dobu, což by odporovalo zásadě služ. pragmatiky vyslovené v § 93 posl. odst. Pro opačný názor nemůže se st-í s úspěchem dovolávati ani ustanovení § 97 odst. 2 služ. pragm., neboť ustanovení to na soudce vztaženo nebylo, v čemž nutno spatřovati další důkaz, že služ. pragmatika se nechtěla vůbec dotknouti soudcovského disc. trestu přeložení do výslužby na neurčitou dobu.

Je-li však prokázáno, že institut výslužby na neurčitou dobu podle § 6 lit. b) zák. č. 46/1868 ř. z. zůstal služ. pragmatikou nedotčen a že výslužbu tu nelze rovnati dočasnému odpočinku ve smyslu §§ 75—78 služ. pragm., plyne z toho, že tento poměr nemůže zakládati pro soudce v poměru tom se nacházejícího nárok na přeložení do trvalé výslužby podle § 79 odst. 2 služ. pragm.

Č. 8319.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: Soudce přeložený disciplinárním rozsudkem na odpočinek na neurčitou dobu před 1. lednem 1926 nemá nároku na úpravu pensijní základny podle zák. č. 103/26.

(Nález ze dne 20. prosince 1929 č. 12.519.)